

РЕШЕНИЕ

№ 33329

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **4377** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по повод жалба с вх. № 10381 от 28.04.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 1012–21– 451 от 17.04.2025 г. по описа на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) С. - град, подадена от “Стандарт мениджмънт“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 7, ап. 11, представлявано от управителя М. Т. Каваклийски, чрез процесуалните представители адв. Д. И. И. – Т. от САК и адв. С. Р. от САК, със съдебен адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 5, ап. 17 срещу Решение № 1040–21–214 от 08.04.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба на оспорващия с вх. № 1012-21-133 от 04.02.2025 г. срещу Разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г., поправено с Разпореждане № 35811 от 27.12.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон, допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и поради необоснованост. В жалбата е посочено, че Л. К. при сключване на трудовия договор, съгласно т.22. от него, изрично е декларирала, че няма намалена работоспособност и няма издадено за нея решение на ТЕЛК, т.е. е започнала работа при декларирано невярно обстоятелство. К. веднага след сключване на трудовия договор и започване на трудовата ѝ дейност е излязла в болничен и след завръщането ѝ на работа е представила решение на ТЕЛК с определена 60% неработоспособност. Оспорващият я е освободил от нощни смени. По отношение на обжалваната трудова злополука, жалбоподателят посочва, че пострадалата работник не е

съобщила на деня на инцидента (29.08.2024 г.), а на следващия ден (30.08.2024 г.), като се е свързала с прекия ѝ ръководител – управител на обекта. К. не е посочила час на злополуката, нито че тя е станала при прибиране от работа. На 04.09.2024 г. дъщерята на работника е предоставила на управителя на търговския обект болничен лист и му е заявила, че става въпрос за трудова злополука. Жалбоподателят и управителят на обекта, в който е работила К., са се опитали да направят контакт с нея, но безуспешен. Излагат се доводи, че трудова злополука по смисъла на чл. 55 КСО изобщо не е настъпила със Л. К. и че въпросната злополука е неправилно установена от ТП на НОИ, в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Инвокират се съображения, че злополуката не е настъпила при връщане на работника от работното му място до нейното място за живеене или до друго място на живеене с постоянен характер. Не на последно място се излагат доводи, че Л. К. е завела граждански иск срещу жалбоподателя, по който е образувано гр. дело № 75860 по описа за 2024 г. на Г.О, 179 състав на Софийски районен съд (СРС). Обяснява се, че дни преди съдебното заседание по цитираното дело на 10.04.2025 г. е подадена уточняваща молба от пострадалата, в която изрично посочва друг адрес на местоживее и настъпване на злополуката, а именно жк. Н. 2. В тази връзка се твърди, че липсва ясно, безпротиворечиво и надлежно установяване на адреса на местоживее на пострадалата. Не на последно място се акцентира, че в Разпореждането е цитиран Протокол № 1 от 04.09.2024 г., като болничният лист на служителката относно инцидента е с дата 04.09.2024 г., а декларацията на оспорващия за настъпила трудова злополука е входирана в НОИ едва на 05.09.2024 г. Допълнително са изложени конкретни доводи по съществото на спора. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата, предлагат да се уважи, претендират разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Депозира писмено становище.

Ответникът - директор на ТП на НОИ – С. град – редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното от оспорващия адвокатско възнаграждение. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – Л. Б. К. – редовно призована, се представлява от адв. И., който оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Депозира писмено становище . Претендира сторените съдебно-деловодни разноски и прави възражение на търсеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От данните по делото се установява, че с декларация за трудова злополука, вх. № 927 от 05.09.2024 г., от заинтересованата страна, осигурителят, „Стандарт Мениджмънт“ ООД, е деклариал в ТП на НОИ С. - град, настъпила на 29.08.2024 г. злополука. Съгласно чл. 59 от КСО по постъпилата декларация в ТП на НОИ С. - град е открито досие за трудова злополука № 35811. От страна на НОИ не е провеждано разследване на злополуката, тъй като се касае за увреждане без данни за инвалидизиране на пострадалата.

Отстрана на осигурителя при деклариране на злополуката е представено, както следва: посочената декларацията от 05.09.2024 г. , заповед № 3037485 от 04.09.2024 г. за разследване на злополуката на жалбоподателя, Протокол № 1 от 04.09.2024 г. за разследване на злополуката от осигурителя, обяснения на управителя М. Т. Каваклийски и И. Ж. А.-Й. – ръководител търговска експлоатация Ш. Възкресение и болничен лист № Е., издаден от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД, Специализирана ЛКК на 04.09.2024 г. за времето от 29.08.204 г. до 04.10.2024 г., с диагноза по М. S 82.70 – множество счупвания на подбедрицата, закрито и причина 05 – трудова злополука

по чл. 55, ал. 2 КСО.

В подадените от жалбоподателя – Декларация и протокол от разследване се установява, че не са попълнени всички изискуеми реквизити. В т. 24 от Декларацията за трудова злополука е записано „Злополуката е станала след приключване на смяната извън територията на ТК Ш.. Повече данни няма, тъй като пострадалата отказва съдействие и разследване на злополуката“. По тези съображения оспорващият не е представил обяснение от пострадалата. В т. 29 от същата е отразено, че се касае за злополука по чл. 55, ал. 2 от КСО.

От обясненията на управителя М. Каваклийски и прекият ръководител на заинтересованото лице свидетелят И. А.-Й. се установява, че на 29.08.2024 г. Л. К. е приключила работното си време в 15 часа и си е тръгнала „във видимо добро здраве“. На 30.08.2024 г. в 07:52 часа заинтересованото лице се обадила на И. А.-Й. и я е уведомила, че на 29.08.2024 г. е счупила крака си във входа на блока, където живее, но не е уточнила часа на падането. След приключилото лечение в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД е издаден болничен лист на 04.09.2024 г., който е предоставен на жалбоподателя от дъщерята на Л. К., Д. К.. Тъй като в болничния лист е записана причина 05-трудова злополука по чл. 55, ал.2 КСО, оспорващият е извършил разследване на злополуката, чиито резултати е оформил в протокол № 1 от 04.09.2024 г. и декларацията за трудова злополука, която е подадена в ТП на НОИ – С. на 05.09.2024 г.

Длъжностното лице по чл. 60, ал.1 КСО е изискал от Л. К. обяснение и копие на епикризата от лечението от болницата, които са предоставени на 13.09.2024 г. От дадените обяснения се установява, че злополуката е станала на 29.08.2024 г. при връщане от работното ѝ място при придвижване по стълбите в жилищния блок, в който живее, при което се е спънала и паднала. За настъпилия инцидент е уведомила дъщеря си, която придружена от нейн колега е пристигнала на мястото на инцидента и я е закарала с кола до Пирогов. На същия ден е приета по спешност в болницата и оперирана на другия ден 30.08.2024 г.

На 13.09.2024 г. длъжностното лице по чл. 60, ал.1 КСО е издало разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г., според което декларираната трудова злополука с вх. № 5101-21-927 от 05.09.2024 г., е приета за такава по чл. 55, ал. 2 КСО.

С молба вх. № 1023-21-2326 от 19.12.2024 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, подадена от Л. К., е постановено Разпореждане № 35811 от 27.12.2024 г. на основание чл. 62, ал.2 АПК, с което е поправено разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г. в частта, в която е записана датата на злополуката като „вместо 26.08.2024 г., следва да се чете 29.08.2024 г.“.

От страна на жалбоподателя е подадена жалба вх. № 1012-21-133 от 04.02.2025 г. срещу разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г. и Разпореждане № 35811 от 27.12.2024 г., постановени от длъжностното лице по чл. 60, ал.1 КСО, с които е прието за трудова злополука по чл. 55, ал. 2 КСО, настъпила на 29.08.2024 г. с Л. К..

Същата е разгледана от решаващия орган и е оставена без уважение с решение № 1040 – 21 – 214 от 08.04.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. град.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

По искане на заинтересованата страна по делото са събрани гласни доказателства чрез изслушването на свидетеля Д. К., дъщеря на Л. К.. В показанията си свидетелят преразказва деня на инцидента, случил се с нейната майка, как е разбрала за него; как се е прибрала от работа по спешност, за да ѝ помогне, както и с кого е била. Свидетелят посочва къде работи и адреса на работното си място. Подробно описва, че е намерила майка си във входа на блока, в който живее на адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Описва, че входното пространство е с излаз и

от двете страни на блока. Посочва, че Л. К. е паднала на последното стъпало, прибирайки се от работа. Изрично заявява, че не се е обаждала на телефон 112, тъй като е преценила, че ще стане по-бързо ако я закара в Пирогов, вместо да чака пристигането на линейка. Отбелязва, че преценката да не повикат линейка е нейна, както и че в лечебното заведение са били около 16:20 – 16:30 часа. Свидетелят описва пристигането ѝ заедно с нейната майка в Пирогов, както и че тя я е регистрирала, чакането пред специализирания кабинет и че около 19,00 – 20,00 часа резултатите вече са били готови. Д. К. разказва, че след като е била готова рентгеновата снимка на майка ѝ са влезли в медицинския кабинет, където лекарят им е обяснил, че „...на майка ми ѝ се налага спешна операция, ще ѝ бъде поставена метална планка, пластина, винтове,...Казаха ми, че възстановяването ѝ няма да бъде бързо, че над един месец не трябва изобщо да стъпва стъпва на крака, че трябва да приема лекарства и инжекции след операцията, че счупването наистина е сериозно и че няма как да се избегне операцията. Счупването е глезена става“. Свидетелят заявява, че майка ѝ се е била обадила на нейния работодател да го уведоми за случилото се. Също така от показанията става ясно, че в деня, в който заинтересованата страна е била изписана от лечебното заведение, нейната дъщеря е занесла болничния лист на работодателя ѝ. По отношение къде и кога Л. К. е живяла при дъщеря си, последната посочва, че от края на 2022 г. живее на адреса в [населено място], жк. Н. заедно с майка си. От 2025 г. заинтересованата страна и към дата на провеждане на съдебното заседание (05.11.2025 г.) живее в [населено място], [жк], [улица]. По отношение на адресните регистрации, свидетелят подробно описва, че на адреса в Сухата река е жилището на нейните родители и когато тя се е преместила в кв. Н. майка ѝ я е последвала. Описва как е занесла болничния лист на работното място на Л. К., как се е срещнала с управителя на търговския обект, как е посочила, че от Пирогов са записали „трудова злополука“. Свидетелят дава информация, че знае, че заинтересованата страна си е писала с жалбоподателя, но не знае какво.

По искане на жалбоподателя е допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит на свидетеля И. А.-Й., негов служител и управител на търговския обект, в който е престирила труд Л. К.. В голямата си част като хронология показанията ѝ кореспондират с изложеното от другия свидетел – Д. К., поради което съдът ги кредитира.

По отношение работния ден, 29.08.2024 г., този свидетел посочва, че заинтересованата страна е била на смяна за времето от 07,00 – 15,00 часа, на стандартен 8 (осем) часов график. На следващия ден И. А.-Й. е уведомена от Л. К. около 07,30-08,00 часа, че си е счупила крака и че ѝ предстои операция. Не е уточнявано къде и кога е станал инцидента. За периода от 30.08.-03.09.2024 г. е направила опит да се свърже със заинтересованата страна, но е нямала връзка с нея, поради което е написала няколко съобщения. Свидетелят А.-Й. посочва, че Л. К. е започнала работа през месец юни 2024 г. и с постъпването си не е казала, че има намалена работоспособност с ТЕЛК. Такъв е представила по – късно. От показанията на този свидетел става ясно, че кореспонденцията между двете свидетелки е била чрез платформата Viber.

От страна на жалбоподателя е направено оспорване представената от заинтересованата страна служебна бележка, издадена от домоуправителя на Етажна собственост. По този повод е представена в оригинал Д. книга, а по делото като писмено доказателство е приет заверен препис от нея за ет. IV, ап. 56 (л. 166). Във връзка с открито производство по оспорване на представената Служебна бележка като свидетел по делото е разпитан Г. Т., който е бил домоуправител на ЕС в [жк], [жилищен адрес] в периода от 2012 г. до 2025 г. Той посочва, че предявените му подписи са негови, както и заинтересованата страна е живяла заедно с дъщеря си и двете си внучета на посочения адрес в периода от 01.11.2022 г. до 15.09.2025 г.

Съдът кредитира показанията и на тримата разпитани свидетели по делото.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата срещу решение № 1040 - 21 – 214 от 08.04.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е подадена чрез административния орган на 17.04.2025 г. в срока по чл. 118, ал.1 от КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Обжалваният административен акт е връчен на 11.10.2021 г., видно от приложеното известие за доставяне ИД PS1071019MZG1 (л.17), а сезирането е направено на 17.04.2021 г.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал.1 вр. чл. 146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г. е издадено от компетентен административен орган, съгласно заповед № 1015-21-248 от 06.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, а решение № 1040-21-214 от 08.04.2025 г. от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл. 117, ал.1, т. 2 от КСО - директора на ТП на НОИ, съгласно Заповед № 1712 от 17.08.2015 г. на управителя на НОИ. Съдът приема, че оспорените административни актове са издадени от компетентни административни органи във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК и в установената форма по смисъла на чл. 146, т. 2 вр. Чл. 59, ал. 2 от АПК. При постановяването им са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК – непълно установена фактическа обстановка, което е довело до неточна правна квалификация.

Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви, съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност, доколкото спорът между страните е изцяло правен.

Спорът между страните се заключава в това дали станалата злополука със заинтересованата страна следва да се квалифицира като трудова.

Легалното определение на трудовата злополука като осигурен социален риск е дадено в чл. 55, ал. 1 от КСО. Съгласно този текст, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Следователно, за да бъде прието увреждане на здравето за трудова злополука по КСО, законодателят е въвел нормативното изискване да са налице кумулативно конститутивните елементи на цитирания чл. 55, ал. 1 от КСО: внезапно увреждане на здравето - внезапно, външно, неочаквано и непредвидено, еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло; наличието на функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа, като по смисъла на разпоредбата увреждането трябва да е претърпяно през време и във връзка с извършваната работа, по повод на работата или при действия, които са извън непосредственото изпълнение на трудовата норми, съдействащи за нейното изпълнение; приятен резултат от увреждането - за трудова злополука се приема само това внезапно здравословно увреждане, което е причинило временна или трайна неработоспособност или смърт; причинна връзка - такава е налице, когато

неблагоприятният резултат /неработоспособността, респ. смъртта/ е пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства; злополуката да е станала с осигурено за този риск лице.

Съгласно чл. 55, ал. 2 КСО Трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до: 1. основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; 2. мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден; 3. мястото за получаване на възнаграждение.

Страните не спорят, че са налице елементите на фактическия състав на чл. 55, ал. 1 от КСО - внезапно увреждане на здравето, довело до временна нетрудоспособност на осигурено лице, както и дали увреждането е станало през време и във връзка с извършваната работа, по повод на извършваната работа или по повод на извършваната работа, или при извършване на всяка друга работа в интерес на предприятието. Спорът е свързан с изпълнение на изискването на чл. 55, ал. 2, т. 1 КСО – злополуката е станала по време на обичайния път при връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер.

Безспорно установено е, че на 29.08.2024 г. заинтересованата страна е претърпяла внезапно увреждане на здравето злополука при връщане от работното ѝ място до дома ѝ, където след влизане в хода на жилищния блок, в който живее и при качване по стълбите към асансьора се спъва и пада напред като травмира дясна глезена става.

Следователно спорният момент е дали мястото на настъпване на претърпяното падане от заинтересованата страна е постоянния адрес на пострадалата, друго допълнително място на живеене с постоянен характер или не. Не се спори, че е настъпила злополука с Л. К. на 29.08.2024 г. Не е налице съгласие между страните дали посоченият от заинтересованото лице място на настъпване на увреждането е такова по смисъла на чл. 55, ал. 2, т. 1 КСО, т.е. спорът е материално правен и следва да се разреши на базата на събраните гласни доказателствени средства – разпити на допуснатите свидетели, приетите писмени доказателства и даденото легално определение в чл. 55, ал. 1 и ал. 2 от КСО.

Настоящият съдебен състав приема, че са налице данни за изпълнение на хипотезата на чл. 55, ал. 2, т. 1 КСО злополуката е станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при връщане от работното място до място на живеене на заинтересованата страна, но е налице неуточнение от страна на пенсионния орган дали става въпрос за основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер. Именно определянето на една от двете хипотези е спорната по делото, т.е. дали злополуката е станала на връщане към основното място на живеене (чл. 55, ал. 2, т. 1, предл. 1) или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер (чл. 55, ал. 1, т. 1, предл. 2 КСО). Нито в мотивите, нито в правната квалификация на приетата трудова злополука в разпореждането и решението на ответника е направено това уточнение, поради което съдът при постановяване на настоящия съдебен акт намира, че не следва да запълва тази празнота в мотивите на административния акт, тъй като ще изझे функциите на органа, след като бяха събрани по делото писмени и гласни доказателства.

Не е налице спор относно причинно следствената връзка между увреждането и извършваната от заинтересованата страна работа.

С оглед горното следва извод, че административният орган не е изследвал в дълбочина дали е налице и изискуемата от чл. 55, ал. 1 и ал. 2 от КСО предпоставка “основно място на живеене“ или „друго допълнителни място на живеене с постоянен характер“, поради което издадения от него акт е обявен при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е мотивиран – чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, което по същността си е съществено.

Следователно ответникът при допуснато съществено нарушение е о признае злоуполуката, станала на 29.08.2024 г. с Л. К., за трудова, поради което решението му и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО следва да се отменят и делото да се върне на компетентния орган за ново произнасяне.

По тези съображения жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена. При този изход на спора трябва да се уважи направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски по делото в размер общо на 1250,00 лв., от които 1200,00 лв. адвокатско възнаграждение и 50,00 лв. – държава такса, или 639,11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал.2 от КСО във връзка с чл. 173, ал.2, предл. 2 във връзка с чл. 172, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040 – 21 – 214 от 08.04.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-133 от 04.02.2025 г.на „Стандарт Мениджмънт“ ООД срещу Разпореждане № 35811 от 13.09.2024 г., поправено с Разпореждане № 35811 от 27.12.2024 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО и същото е потвърдено.

ИЗПРАЩА административната преписка на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО при ТП на НОИ – С. град, за ново произнасяне по декларация за трудова злоупотрека вх. № 927 от 05.09.2024 г. по описа на ТП на НОИ – С. град в установените за това срокове, при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на „Стандарт Мениджмънт“ ООД, ЕИК[ЕИК] сторените съдебно – деловодни разноски за възнаграждение на държавна такса в размер на 25,56 (двадесет и пет евро и петдесет и шест цента) евро.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на „Стандарт Мениджмънт“ ООД, ЕИК[ЕИК] сторените съдебно – деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 613,55 (шестстотин и тринадесет евро и петдесет и пет цента) евро с ДДС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ:

